

по нѣколко шепи смокини и фурми, следъ което си легнаха да спятъ. Старецътъ се изтегна въ своята дреха, потрепервашъ при приближаването на съна, като всички стари хора. Мелхиоръ, който едва надминаваше петдесеттѣхъ, легна както си бѣше; но Гаспаръ се съблѣче и се изтегна върху своитѣ постилки, като атлетъ или войникъ, сразенъ отъ горещината на деня.

Понѣкога, следъ дълъгъ пжтъ, той се вълнуваше върху леглото си, сънувайки, че е на ловъ или на угощение. Той заповѣдаше на стрелцитѣ съ лжкове и викаше кучета, после избухваше въ смѣхъ и понижаваше гласа си въ едно неясно мърморене.

— Какво има? — питаше Мелхиоръ — да повикамъ ли неговия орженосецъ?

— Не — отговаряше Валтазаръ, който спѣше леко. Силата на съна го измъчва като миражъ и вълнува неговата кръвъ.

Тогава той вземаше своя рогъ отъ слонова костъ и седефъ, който носѣше на пояса си и, съ него изсвирваше нѣколко най-нѣжни тонове, подобни на чуруликането на славея, неговата най-любима птичка. Буйниятъ младежъ заспиваше отново.

„Младостта е буйна. Да я усмиримъ съ нѣкоя пѣсень“.

И после отново всичко въ палатката потѣваше въ мълчание.

При залѣзъ слънце тѣ пакъ тръгнаха на пжтъ. Възрастнитѣ вървѣха бавно, а най-младиятъ пускаше коня въ буенъ бѣгъ и повдигаше облакъ прахъ, но скоро се завръщаше успокоенъ при философитѣ.

— Азъ — казваше човѣкътъ въ дългата дреха — увеличихъ много моето съкровище и моитѣ запаси. Ако Мервалъ, моятъ ковчезникъ, не ги пази, той ще бжде погубенъ, защото азъ зная точно броя на моитѣ смагдади, бисери и на златнитѣ пръчки.